

Hur gjorde du för att förstå?

Rosalia Mazzara, assisterande numerarie från Corleone på Sicilien, berättar hur hon under utbildning vid hotellskolan SAME upptäckte sin kallelse. För närvarande är Rosalia lärare i matlagning på SAME och ägnar sig i sin tur åt att ge många unga flickor karaktärs- och yrkesutbildning.

2007-08-16

Du bodde i Corleone; hur lärde du känna Opus Dei?

Det var genom hotellskolan SAME. I maj 1983 gick jag i sista klassen på högstadiet och skulle välja skola eller besluta vad jag ville göra. En morgon kom två välklädda och vänliga damer in i klassrummet och talade om hotellskolan. Jag tyckte mycket om deras sätt att presentera skolan, och jag blev entusiasmerad och fyllde i ett formulär för att få ytterligare information. Men jag var helt säker på att jag inte skulle komma att gå där.

Märkligt med så stor entusiasm och samtidigt vara så säker på att inte ansöka om inträde...

Det är lätt att förklara och också att förstå vid min ålder. Jag tyckte om idén att lämna hemstaden för att studera, men blotta tanken på att bo långt från mitt föräldrahem och från mina syskon kom mig att känna mig illa till mods; det var mig övermäktigt. Jag tänkte: "Det är

lönlöst, jag kommer aldrig att kunna bo långt borta.” Min far bokade emellertid in ett besök på skolan; så skrev jag in mig för en provperiod, för att se om studierna och arbetet lämpade sig för mig.

Och hur gick det? Tänkte du fortfarande att du inte skulle klara avståndet hem?

Efter de tre dagarna var jag mer entusiastisk än förut, även om tanken hela tiden var densamma: avståndet verkade alltför dyrköpt. Efter någon tid kom ett brev hem som meddelade att jag var bland de utvalda flickorna.

Entusiasmen tog således överhanden över rädslan att inte klara det...

Skolan började och jag var där bland de andra eleverna, och trots avståndet från min familj var jag glad att vara tillsammans med

människor som jag inte kände ännu men som hade något speciellt, även om jag ännu inte förstod så bra vad det hela handlade om. Mina föräldrar var glada att jag hade lyckats övervinna min rädsla att vara hemifrån.

Hur upptäckte du din kallelse till Opus Dei?

Med tiden började jag gå på några utbildningsträffar, där jag upptäckte så många små detaljer som jag kunde förbättra och bli mer generös mot andra. En tid därefter, det var i april under Stilla Veckan, reste jag till ett möte i Rom för flickor från hela världen. En av kvällarna, medan jag var i kapellet på hotellet där vi bodde, förstod jag att Herren önskade något av mig. Ännu idag när mina väninnor frågar mig: "Men hur gjorde du för att förstå?" Svarar jag att det är något speciellt, och att det är Herren själv som får oss att förstå.

Hur reagerade dina föräldrar?

I början förstod mina föräldrar inte mycket av min kallelse, men det är en naturlig och förståelig reaktion; för min del stod jag fast vid mitt beslut och mitt livsval, fortfarande med stor tillgivenhet för dem. Även om vi på ömse håll har lidit, har vi alltid älskat varandra, jag kan till och med säga att vår tillgivenhet och kärlek har stärkts.

Har du aldrig känt dig "delad" mellan kärleken till din kallelse och kärleken till din familj?

Jag har aldrig känt mig tvingad till något, tvärtom har jag alltid kunnat bruka min frihet fullt ut, och för det är jag mycket tacksam mot mina föräldrar, som har hjälpt mig att leva som en fri människa. Nu tackar jag Gud för de svårigheter som jag mött på min väg, för de har gett mig tillfälle att visa min tro och min längtan efter helighet, på den plats

där jag nu är: detta är den helige Josemarías budskap.

Har dina föräldrars inställning förändrats med åren?

Ja, fullständigt, i så hög grad att jag en gång hörde min far säga, att han också ofta besökte Opus Dei sedan tjugo år. Det gjorde stort intryck på mig, men samtidigt blev jag lycklig, för på något sätt hade Verket kommit in också i hans hjärta.

Hur ser dina dagar ut nu?

För närvarande är jag lärare i matlagning på hotellskolan, den som jag själv gick på som elev, och jag lever alltid tillsammans med många flickor, den ena inte lik den andra. Men däri ligger skönheten hos oss människor, vi är alla Guds barn.

Känner du att du har förverkligat dig som kvinna och i ditt yrkesarbete?

Jag är lycklig över att tillhöra denna stora familj som Opus Dei är, jag tackar Gud varje dag för att han haft denna förkärlek till mig och utvalt mig, och jag hör mig upprepa vad vår grundare sade: "Det är mödan värt." Förverkligad som kvinna? Jag skulle verkligen säga ja. Jag lever i en familj; jag ägnar mig åt min familj, Guds Verk, med glädje och uppoffringar, precis som min mor och som så många andra mödrar i hela världen, också de med glädje men också med uppoffringar och ibland med smärta för den familj som de en gång bildat. Förverkligad i mitt yrke? Om det inte hade varit för mötet med SAME och hela den yrkesutbildning som jag fått under de år som jag redan varit i Opus Dei, skulle jag aldrig kunnat drömma om att jag skulle kunna lära ut yrket åt andra. Varje ny kurs är en utmaning, personerna är annorlunda, men jag måste också ändra mig, uppdatera mig, anpassa mig till nya elever,

förbättra undervisningen och även min receptsamling, så att eleverna kan bjuda på nya rätter vid sin examen.

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/hur-gjorde-du-for-att-forsta/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/hur-gjorde-du-for-att-forsta/)
(2025-08-15)